

(המשך מעמוד 7)

מוקרטית הנוצרית, שיש לה כשליש המושבים בבית, ונציגה הבכיר הוא שרהחוק ג'וליו אנדריאטי. קראק סי ואנדריאטי עברו בשיתוף פעולה מושלם.

יש בקואליציה שותפה זוטרה: המפלגה הרפובליקאית, שהיא ימנית, שבראשה עומד ספארוליני השמן, שר הביטחון. יש לה רק כ-4% של הקולות. ספארוליני חשב שהנה יש לו הדמנות לצבור כוח ולהרים את קרנה של מפלגתו הקטנה. הוא החליט להיות יותר אמריקאי מהאמריקאים, וקרא תגר על החלטת ראש הממשלה לשחרר את אבראל-עבאס.

מטרתו היתה שקופה מאוד: לזכות בחסדי האמריקאים, וגם בחסדי היהודים האיטלקיים, שהם קהילה ימנית קיצונית, אנטי-ערבית קיצונית ותומכת ללא-סייג במדיניות הקריצונית ביותר של כל ממשלת-ישראל. זהו קהילה קטנה, אך

שר אנדריאטי (מחזיק בוסיה) אם העולם יהפוך לגונגל

ריקאים. ההפרה הגסה של הריבונות האיטלקית בידי בעלי-בית, והבוז המזויז שבו התייחסו האמריקאים לאיטליה, גרמו להתייצבות דעת-הקהל מאחורי קראקסי.

עובדה זו ניכרה היטב בעיתונות. בראשית הפרשה נקטה העיתונות כמעט פהאחד עמדה אנטי-פלסטינית ואנטי-ממשלתית קיצונית. קראקסי ואנדריאטי תוארו ככסילים, המשר עברים לערפאת הטרוויסט — הכל לפי מיטב התעמולה של ממשלת-ישראל. אך כעבור כמה ימים השתנה הצליל עד ללא-הכר. אחרי נאום הגדול של קראקסי בפרלמנט, עם התפטרותו, היה ברור שהעם כולו מאוחד סביבו בפרשה זו. היה זה נאום מרשים מאוד, עובדתי, מפורט, צונן ונוקב.

מעניין כי הקומוניסטים לא עשו דבר כדי לנצל את המשבר נגד אמריקה. לכאורה היתה להם כאן הזדמנות גדולה להתייצב לימין הריבונות הלאומית נגד האימפריאליזם האמריקאי. הם לא עשו זאת. הם שתקו כמו רגים. הסיבה: על הפרק עומדת הפגישה הגדולה של הנשיא רגן עם מיכאיל גורבאצ'וב, והמחנה הקומרוניסטי העולמי הנמך את הטון האנטי-אמריקאי. חוץ מזה לא רצו הקומוניסטים להאדיר את שמו של קראקסי, ראש המפלגה הסוציאליסטית הריבה.

החוטף פרץ בבכי

ספארוליני טעה גם מבחינה אחרת. איטליה חשובה מאוד לארצות-הברית. ושינגטון לא רצתה להופיע כמי שנהנית מתמיכתה של מפלגה קטנטנת בעלת 4% תוך איבוד האדום של כל האחרים. לכן גילה לפתע שרה-הביטחון האמריקאי שהוא קיבל אישור מראש מספארוליני לכל הצעדים שנקט חילה-אווריי האמריקאי.

זאת היתה תקיעה סכיץ בגבו של ספארוליני המיסכן, שנראה לפתע כטיפש וכשקרן. הוא הכחיש את דיבורי עמיתו האמריקאי מכל וכל, וכך החלה התכתשות מגוחכת בין שני שרי-הביטחון.

האמריקאים לא התנצלו לפני האי-טלקים, כפי שנדרשו. נשיא חכם היה עושה זאת. אך רגן לא יכול היה לסבול את הפגיעה בצידקת החלטתו. במקומו התחיל ג'ורג' שולץ לתקוף את היחסים עם עמיתו האיטלקי, אנדריאטי, ועם קראקסי. איטליה אינה יכולה לוותר על ידידות ארצות-הברית, וכן גם להיפך. החלה המלאכה של תיקון הגשרים.

ואילו ספארוליני יצטרך לחזור לממשלה, אחרי תקופת-מה של משבר. הממשלה הקודמת תישאר, מן הסתם, על כנה. היחסים בין איטליה והערכים לא התקלקלו, וגם לא העמדה העקרונית של ממשלת איטליה: לתמוך ברומנית בזכותה של ישראל לקיום ולביטחון וזכות הפלסטינים להגדרה עצמית. זוהי עמדת הרוב העצום של האיטלקים.

בניתיים מתקרמת החקירה של פרשת אכילה לאורו. גם היא מעצבת את דעת-הקהל. הרצח המוזעזע של

ליאון קלינגהופר — שם המוכר עתה לכל אדם באיטליה — נראה באור חדש.

לדיברי החוקר האיטלקי, לא היה זה רצח מתוכנן. קלינגהופר, שהיה כנראה, איש אמיץ מאוד, התחיל להחליף עלבונות עם אחד החוטפים, וזה התרגש וירה בו לבסוף.

כאשר שאלה אשתו את קלינגהופר את אחד החוטפים האחרים מה קרה לבעלה, ביסה זה את פניו בידיו ופרץ בבכי. איטלקים רבים השתכנעו שלא היה זה מעשה אכזרי לשמו, אלא תקרית טראגית.

החוקרים האיטלקיים גם אינם מאמינים שהכוונה היתה לבצע פיגוע באשרור, וסבורים שהיעד היה שיהרוקו אסירים בעיסקת-חילופין.

בולגריה של נאט"ו

העם האיטלקי עבר כשבועות אלה קורס מזורז במהות הסיכסוך הישראלי-ערבי.

מדי יום הקריש כל עיתון עמורים שלמים לפרשה זו — לפעמים המי שהישישה עמודים שלמים.

העניין הפלסטיני, הרכב אש"ף, מעמדו של יאסר ערפאת, טיבם של האירגונים הפלסטיניים השונים — כל אלה עוררו סימני-שאלה גדולים, אך נרמה שאין עוד איטלקי בעל מודעות פוליטית שאינו מבין עתה את החשיבות של הסיכסוך לגבי אירופה והעולם כולו. מבחינה זו פעל העניין נגד מגמת ממשלת-ישראל, המבקשת להרחיק את אירופה מכל פעילות בנושא זה.

הנוק שנגרם לארצות-הברית לא

השר ספארוליני המטכ"ל נגד שרה-הביטחון

ייעלם במשך זמן רב. על פני השטח יתקנו הכרים במהרה, אך אי-אפשר יהיה למחוק את אשר קרה ונאמר.

בייחוד נהרת בזיכרון מישפט שאמר דובר בכיר (אלמוני) של המטכ"ל האיטלקי: "האמריקאים מתייחסים אל איטליה כאילו היינו בולי-גריה של נאט"ו".

ככלל, היה ברור כי הצבא האיטלקי מתנגד לחלוטין לעמדת שרה-הביטחון, ספארוליני.

האיטלקים הם עם מפוכח. מורם הפוליטי אינו ג'וזפה גאריבלדי, גיבורו של מנחם בגין, אלא ניקולו מאקי-אוולי הפיקח, חסר-הרגשות. הם לא עלו על הבריקאדות כדי לנקום את ניקמת כבודם הרמוס. אך גם לאיטליה יש רגשות לאומיים, ורק מדינאי טיפש פוגע בכבודו הלאומי של עם אחר.

לישראל היו כמה ימים של ערנה. השגרירות ושאר מנגנוני-התעמולה ניצלו אותם עד תום. אך תעמולה פרימיטיבית זו, המצליחה כאמריקה, אינה תואמת את השכל האיטלקי.

מישטרה מפירה חוק

יש עוד נקודה שהיא חשובה מאוד בעיני האיטלקים. עניינה: זוהי הנקודה המכרעת בפרשה כולה: הליגאליזם הבינלאומית.

בעיני הישראלי המצוי אלה הן שתי מילים ריקות. ישראל לא ראתה מער לם בחוקיות הבינלאומית ורך עליון, אלא רק מכשיר שאפשר לנצל אותו לעת מצוא ולהתעלם ממנו בשאר ימות השנה.

האיטלקים הם עם עתיק ומנוסה, והם עברו תהפוכות נוראות בתולדותיהם. הם יודעים את ערכו של חוק. האימפריה הרומאית היתה מבוססת על קידוש החוק כערך עליון.

החוק קיים כדי להגן על הכל, וכאשר נהרס החוק נפגים עם הכל. העולם הופך לגזני-גל.

הישראלים מחאו כף כאשר יירטו האמריקאים את המטוס המצרי, מפני שזה תואם את השיטה הישראלית המקובלת. (כל שרשרת-המאורעות החלה כאשר עצרו ספינות חיליהים הישראלי בלבנים שתי יאכטות שהיו בדרך מקפריסין ללבנון, ולכדו שתי קבוצות של קציני-פ"ח שנשלחו ל-ארגן את הגנת מחנות-הפליטים בלבנון.)

בעיני האיטלקים, היתה ה"פעולה האמריקאית מעשה של שודדים (או שוד-אווריי), הנוגד כל חוק. גם אלמלא סג"עו האמריקאים בריבונות ה-איטלקית, היו האיטלקים מגינים פעולה זו.

אומנם, חוטפי האוניה האיטלקית הפרו את החוק וביצעו פשע. אולם בעיני האיטלקים, פישעם של החוטפים הפלסטיניים אינו מצדיק בשום פנים ביצוע פשע בידי האמריקאים.

אמר לי איש-ציבור איטלקי בעירי-שדה: "המישטרה פועלת נגד פושעים. הפושעים מפירים את החוק. האם נובע מזה שגם על המישטרה להפר את החוק?".

סיכום אישי: די נעים לשידת כמה ימים במדינה של אנשים נורמליים, השומרים על סיבחותם ופיקחותם גם ביימים של משבר.

Advertisement for Magon shoes. Text: "עם מי את הולכת לתיאטרון בחורף? קבקי נוחות של מגון, קלים, אורטופדים ואופנתיים. צריך יותר מזה?" Below the text is a drawing of a shoe and the Magon logo.